

Abychom si rozuměli. Ono dotáhnout to až na Věstonickou venuši a získat k tomu patřičný nadhled, není věc snadná, natož zábavná. Místo roztomilé holčičky jsem totiž byla vždycky tak nějak větší holčičkou. Na fotografiích ze školky, v řadě šklebících se prťat, vypadám jediná jako malá Godzilla, která svou výškou převyšuje všechny chlapce ve třídě, a děvčátka, co stojí po mém boku, bych svým tělem překryla dvakrát. Ať jsem se snažila vypadat sebelépe, měla jsem nacvičený nebeský úsměv od ucha k uchu a na míru šité šatičky, nezachránilo to nikdy skutečnost, aby mě pan fotograf se slovy „ty seš nějaká veliká, pojď radši sem, aby byli vidět ostatní“, postavil na úplný kraj řady, v pozadí nebo po boku paní učitelky. Občas jsem se tyčila přímo uprostřed jako nepřehlédnutelný Mount Everest. Pamatuji si, jak mě dokonce jeden posílal pryč s tvrzením, že dorost se bude fotit později, tak ať se laskavě nemísím mezi ta mrňata. Vyčnívala jsem, i když jsem nechtěla. Jisté výhody má tělesná schránka začínala mít až později, kdy jsem vypadala mnohem starší, spíš jako dospělá. Tehdy jsem už znala, a někdy využívala, svou věstonickou cenu. Ovšem při dovršení plnoletosti to naopak přestávalo mít svá pozitiva. Osobně jsem si připadala

jako matka po porodu tří dětí, přestože mě možná okolí, vzhledem k nashromážděným tukovým polštářům, tipovalo asi na celou Klapzubovu jedenáctku. Vlastně jsem vypadala spíš jako panáček Michelin. Ale nikomu jsem to neříkala. Stačilo přece, že to bylo vidět.

Co do genové výbavy, tak z linie matčiny strany rodiny jsem prý zdělila nejvíc proporčních stránek. Asi vás nepřekvapí, že se, kupodivu, moje maminka mému vzhledu naprosto vymyká. Byly dokonce situace, kdy se můj dětský mozek zdráhal uvěřit, že jsem její dítě. A nemusím možná uvádět, že k tomu napomohly řečičky všech okolo, které jsem viděla poprvé v životě a kteří se i beztak nezdráhali na mě nenechat nit suchou. Ostatně asi jako na každém děcku, které si v podstatě každý kolemjdoucí dovoluje hodnotit s jakýmsi privilegiem jemu vlastním.

Jistě si vybavíte reklamu, kde mladá žena tlačí kočárek a potká náhodně své známé. Ti při pohledu na ratolest spustí zcela neúprosné a přímé hodnocení vzhledu. Aby dotyčná žena nepochybovala o přesvědčení jejich výroků, které však milé nebyly ani náhodou, dostane se jí shrnutí celkového dojmu rovnou v procentních bodech. Tvůrci zmíněný fenomén vystihli perfektně.

Trychtýřem soudů týkajících se našeho vzezření a vloh, čistě podle subjektivního dojmu posuzovatele, si prošel každý z nás. Troufám si tvrdit, že nejspíš také každý by v inkriminovaném čase ležel raději v bezvědomí, než aby si musel vyslechnout příměry, o které nestál. Vyřčená slova